

BORBA PROTIV INFANTILNOSTI

Na putu čovjekove zrelosti znade se mnogo puta isprijediti infantilnost. Što se podrazumijeva pod tim pojmom? Pedagoški stručnjaci veće da je to regres u djelatnosti. Najčešće se radi o čovjeku koji je u tjelesnom pogledu zreo, ali je po svojim razumskim shvaćanjima i sudovima ostao na razini duševnog razvitka jednog djeteta. Takovi nemaju svojih vlastitih sudova, rado se povodaju za drugima, plaše se odgovornosti, izživljavaju se u tricama i stalno s tjeskobom gledaju na sutrašnjicu.

Čovjek, dok se tjelesno razvija, morao bi se i duševno razvijati. A to neće nikad postići, ako se stalno ne oslobađa stanoviti navika življenja koja su privezana uz određenu dob života. Uporedo s fizičkim rastom treba se čovjek privikavati i na neke novine koje mu život nužno nameće. U početku mu je to teško i mučno, ali se kasnije prilagodi i uvidi da je to jedan od zakona naše ljudske egzistencije.

Već od prvih godina života čovjek je prisiljen mijenjati svoje životne navike. Kada dođe vrijeme, svako dijete se mora odreći majčinih prisijsu. Mora se pomalo privikavati da je majka sve manje s njime i da on nipošto nije njezina jedina briga. Život ga sam polako od ranih nogu uči da se postepeno počne sam za sebe brinuti.

Kada dijete polazi u osnovnu školu, treba se opet sprijateljiti s novim načinom života u zajednici s drugom djecom. Nekada će se suočiti s osjećajem manje vrijednosti kad upozna da mnogi drugi postizavaju bolji uspjeh nego on.

U pubertetu treba otkriti silovitost ali i svrsishodnost svojih seksualnih snaga. Mora upoznati svu presudnost tih skrivenih čovjekovih energija da bi kroz odricanje i samozadovoljavanje promašao svoju duševnu ravnotežu.

U dodiru sa svijetom i ljudima otkriva bogatstvo i svoga unutarnjeg svijeta, svoju vlastitu osobnost, odgovornost svoje slobode i ljepotu čuvstvenog života.

Napokon se mora odlučiti na izbor svoga zvanja da bi kormilo života preuzeo u svoje ruke i uvrstio se u veliku ljudsku obitelj kao njezin punopravni i suodgovorni član.

U starijoj dobi nužno je da se čovjek privikne na stalno napuštanje svojih preživjelih običaja i zastarjelih nekih shvaćanja, kako bi se prihvatilo novih, kako ih ritam života i povijesti donosi.

Ako se čovjek u taj ritam pravilno ukloni, onda će i sam sve više unutarnje sazrijevati, širit će mu se horizonti i njegova će se iskustva i spoznaje sve više obogaćivati. Volja tada postaje sve jača, sigurnost raste i životne se zapreke lakše savladavaju. Pri takvom stalnom životnom hrvanju i elastičnom privikavanju na životne plime i oseke čovjek postaje sve samostalnija ličnost i sve se više približava potpunoj ljudskoj zrelosti.

Dvije su pojave naročito važne koje mogu poremetiti tok normalnog ljudskog razvoja i zaustaviti proces dozrijevanja na stupnju infantilnosti. U prvom redu tu je panični strah pred novim pogle-

dima. Ne želi se ići u nepoznato. Lakše se osjeća u svojim ustaljenim oblicima i načinu života. Zato uvijek rađe ostaje kod njih nego da se upušta u rizik.

Pavao VI je nedavno u svom govoru istaknuo da je »život uvijek jedan rizik i da je Crkva po Koncilu ušla u svjesni rizik jer je to zahtijev njezine životnosti...« Vrijedi to koliko za cijelu zajednicu Božjega naroda toliko i za svakog njezinog člana.

Drugi je važan uzrok infantilizma želja za lagodnim životom bez odricanja, bijeg pred svakom žrtvom, lakoumnno prebacivanje odgovornosti na druge i trajno oslanjanje u životnim odlukama na mišljenja drugih.

A Deklaracija o kršćanskom odgoju traži da »pravi odgoj ide za izgradnjom ljudske osobe u vidu njezine konačne svrhe i ujedno u vidu dobrobiti društva kojega je čovjek član i u čijim će funkcijama kao odrasli čovjek sudjelovati... i rado se dati na posao oko promicanja općeg dobra. — (1) Dakle, kad se borimo protiv infantilnosti tada rastemo u zrelosti.

B.

ODGOVORI VIJEĆA ZA PROVEDBU LITURGIJSKE UREDBE U VEZI S »UPUTOM O ŠTOVANJU EUHARISTIJSKOG OTAJSTVA«

K br. 32

Kada se sveta pričest pod obje prilike smije dati svećeniku koji je već misio?

ODG. Uputa (32, 7) dozvoljava sv. pričest pod obje prilike đakonu i podđakonu »koji obavljaju svoju službu u pontifikalnoj ili svećanoj misi«. Tu se radi o onima koji su pravj (t. j. samo) đakoni i podđakoni. Dakle, ako neki svećenik vrši službu đakona ili podđakona, a već je misio ili će misiti, onda se ne smije pričestiti pod obje prilike. — Naprotiv, odredba je šira u slučaju koncelebracije (32, 8): »svima... koji obavljaju pravu liturgijsku službu«. U tom slučaju mogu svi, koji obavljaju liturgijsku službu, pričestiti pod obje prilike, pa i svećenici koji su već misili ili će misiti.

K br. 62

Jesu li pred izloženim Svetotajstvom dozvoljene molitve na čast Bl. Djevice ili svetaca?

ODG. Dosad je u nekim zajednicama ili posebnim skupovima bio običaj da su se pred izloženim Svetotajstvom molile molitve na čast Bl. Dj. Marije (npr. krunica), ili na čast svetaca, npr. litanije svetih, devetnica kao priprava na blagdan nekog sveca, itd.

Sada se pita da li je to u skladu sa slovom i duhom Upute. S jedne se strane napominje da u tekstu Upute nema o tome izričite zabrane. S druge se strane iste Upute »Za vrijeme dok je presveti Sakrament izložen sve treba biti uređeno tako da vjernici uronjeni u molitvu misle na Krista Gospodina« radije shvaćaju u užem smislu, kao da znače: »misle **jedino** na Krista Gospodina«.